

ΣΤΙΣ ΑΜΑΖΟΝΕΣ ΤΗΣ ΠΛΑΒΑΣ

Ἄπ' ἀγερόλαμνες κορφές βουνῶν, γλαροπετοῦσες,
Στὸν κάμπο γήλιοι ἐλάμπανε καὶ γυπαῖτοὶ χυμῆσαν
Οἱ νιῆς οἱ δροσομάγουλες κι' οἱ φεγγαροστηθᾶτες,
Ποῦ ἔχουνε δράκου δύναμη κι' ὄρμη ἀντροκαταλοῦσα...

Ἐργάνης δουλευτάδισσες, μὰ καὶ δουλεῦτρες τ' Ἄρη,
Σὲ λόγγους βαθυρρέματους—στὴν ἀγκαλιὰ κρατῶντας
Τὰ νιόφωτα π' ἀστέρευτα μαυλᾶν κιτροῦτα στήθια—
Ἄστάρτες αἱματόδιψες ὀρμᾶνε οἱ λογιασμένες . . .

Στὸ βοριανέμι ἐβένινες πλεξοῦδες κυματίζουν
—Νυχτιάς Γεννάρη σύμπικνα σκοτάδια— καὶ στὰ μάτια
Τ' ἀλαργινὸ ἀντιφέγγισμα φεγγοβολαεὶ τῆς Δόξας . . .

Ἄτράνταχτες κι' ἀσάλευτες οἱ νιῆς χαλκοπαλεύουν . . .
Λαφιᾶζονται οἱ ἀντίμαχοι καὶ ξαπορνοῦνε οἱ λόγγοι
Κι' ὁ Ἥλιος τὶς λογιᾶζεται, δὲν πᾶει νὰ βασιλέψη . . .

Non ullus aratro
dignus honos; squalent abductis arva colonis
GEORGICA VIRGILIUS

Μάταια ἢ Πλάση ἀπαρθηγή, πλουσιόχυμη, τ' Ἀργάτη
Ἰδια γυναῖκα, τὴν ἀδρὴν ὄρμηγ ἀκαρτεράει
Φλέβες ν' ἀνοίξη καρπερὲς στὰ στήθια τῆς . . . Τρισέριμα
Τῆς ξανθομάλλας θείαινας βαρυγκομαῶν τ' ἀμάξα . . .

Τὸ ραζακὶ τὸ τραγανὸ καὶ τὸ σγουρὸ ἀητονῦχι
Μαραγκιασμένα στὶς φραγιῆς κι' ἀπαρσιασμένα μνέσκουν . . .
Δὲ θ' ἀναβρῦση ἄπ' τὴ κρουστή τὴ ρῶγα αἴμ' ἀκρᾶτο
Τοῦ Διόνυσου, κάτω ἄπ' τοῦ νιοῦ τὴ φτεροκόπα φτέρνα . . .

Καὶ μάταια τὰ σγουρόμαλλα κριάρια ἀνασκαλεύουν
 Τὸν κρουσταλλένιον ἄνεμο, στ' ἀμίλητα ρουμάνια
 Φλογέρας ἀηδονόλαλης ἀχὸ ν' ἀφουγκραστοῦνε . . .

Καὶ τὰ κυματοφίλητα κι' ἐφτάπυργα καράβια
 —"Ἰδία κοράκια, ἐμούλωξαν, στὸ μάντεμα τῆς μπόρας—
 Σ' ἀκρογιαλιῆς ζαφείρινες καὶ μακρानτιλαλοῦσες . . .

Ο ΜΙΣΕΜΟΣ ΤΟΥ ΝΙΟΠΑΝΤΡΟΥ

Νυφοῦλα χτὲς πανέμοοστη, νεραϊδοζυγισμένη,
 Περίχαρη καὶ τῆς νεροπῆς στὸ πρόσωπο ἢ πορφύρα
 Σὰν τὴ ροδόλευκη ἀντηλιά τοῦ Γήλιου ἀπὰ σὲ χιόνια . . .
 Τώρα ὁ καῦμός τὴν ὠμορφιά σὰν ἄνθι τῆς τινάζει

Τραγοῦδι λέει τὰ πάθια τῆς καὶ μύρεται ἡ παρθένα
 "Ὅπου ποτὲ τὰ χεῖλια τῆς μαζί δὲ φιληθῆκαν . . .
 Κρῖνοι τὰ ροδομάγουλα . . . Δοξαρωτὸ στὰ μάτια
 Στεφάνι πόνου ἀλόγιαστου, σὰν δυὸ μερῶν φεγγάρι . . .

Στὶς τρίσβαθες ἀστροφεγγιῆς ποῦ σταλοχύνουν τᾶστρα
 Ἐάγρυπνη μνέσκει ὄλονυχτις καὶ βαρειαναστενάζει
 Κι' ἀπὸ τὸ βαρειανάσασμα τρισευωδάει τὸ σπῆτι . . .

Κι' ὄλημερνὶς τοῦ ποθητοῦ γυφαίνει καὶ πλουμίζουν
 Τὰ δάκρυα τὰ γυφάδια τῆς, σὰν ἀργυρὲς τοκάδες . . .
 Καὶ πῶδ χτυπάει ἡ καρδοῦλα τῆς κι' ἀπ' τὴ γοργὴ σαῖτα . . .

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΑΣΣ